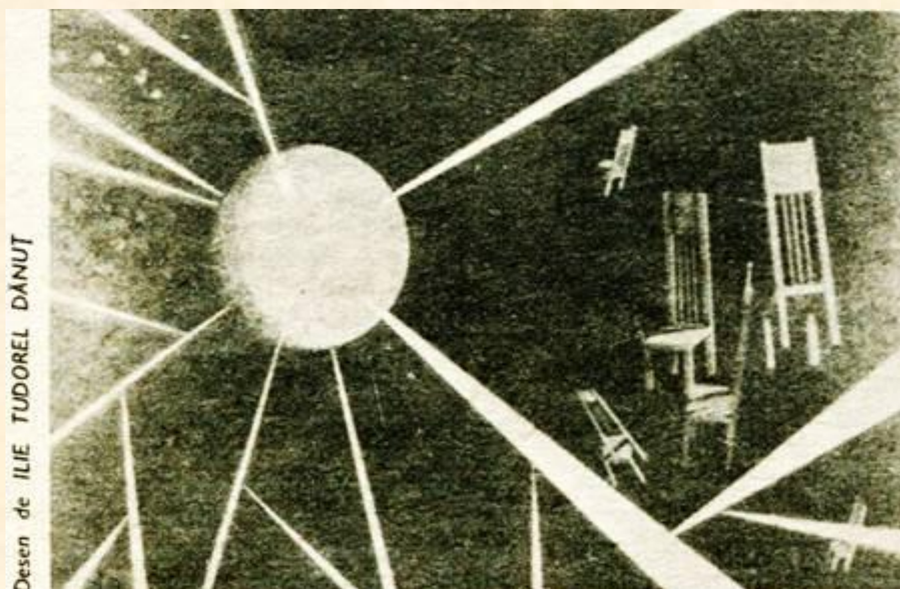
PLANETA CELOR DOI SORI

HORIA ARAMĂ

Am azvîrlit din mers minicartela de închidere a camerei. Recepţionerul a prins-o agil.

— Sper că aţi dormit bine, mi-a spus fără nici o intenţie.

L-am fulgerat cu privirea. După repriza matinală de înot, o durere surdă încă mai rătăcea prin oasele mele, ca un ecou al nopţii petrecute în patul mai dur decît piatra. Pe lîngă ea, o noapte pe pămîntul gol ar fi fost culmea confortului. Din păcate, o asemenea extravaganţă era interzisă pe Ahra, ca şi înnoptarea la bordul navelor în tranzit.

— Pentru diseară te rog să-mi prepari o lespede sănătoasă, am trîntit înainte de a ieşi.

Fusesem sfătuit să evit planeta celor doi sori, cum făceau de regulă rătăcitorii solitari, dar tocmai aceasta mă decisese. Nu speram să închei, în cursul unei singure vieţi, ocolul coloniilor terestre de la frontierele galaxiei, dar o vizită în plus nu era de lepădat. Despre Ahra circulau tot soiul de basme, dar nimeni nu mă avertizase concret şi practic să-mi aduc un sac dormit. Din fericire aveam pe navă un culcuş exemplar, astfel că răul nu

avea să dureze.

Nimic nu şterge mai bine penibila impresie a unei nopţi dormite pe Ahra decît o zi petrecută pe aceeaşi planetă. Sînt singuratic atît prin formaţie şi gusturi cît şi prin obişnuinţă, ca orice rătăcitor, dar totul pe Ahra părea că nu are altă menire decît să mîngîie, să vindece, să consoleze. După cîteva minute de plimbare sub cerul uşor violaceu, de o nuanţă dulce, sub lumina blîndă a soarelui diurn am început să respir mai liber şi m-am destins.

Oraşul era un savant conglomerat de linii curbe. Nici un bulevard nu era perfect rectiliniu, clădirile înseşi evitau cubismul, trecînd pe nesimţite una în cealaltă, într-un joc de linii şi volume perfect armonic, dar în acelaşi timp lipsit de rigiditate şi ostentaţie. Acolo unde amploarea spaţiului viza grandiosul, intervenea vegetaţia, îmblînzind prin soluţii cît se poate de simple aerul metropolitan. Cum nimeni nu se grăbea, nici o faţă nu era ursuză, nimeni nu ţi se băga în suflet, extremele care marcau comportamentul tereştrilor erau evitate de la bun început. Nici o expresie crispată, nimic aspru, orgolios în privirile ahrienilor, sau extravagant în vestimentaţia lor, făcută să nu violenteze privirea şi să se încadreze firesc în decor.

Lucru de mirare, aceste nonsenzaţii, în loc să treacă pe lîngă mine, mă umpleau de încîntare. Cînd am ajuns pe dana de verificare a navei eram remontat, ba chiar uşor euforic. Aici lucrul se desfăşura cu folos, dar fără ca nimeni, om sau maşină, să gîfîie, să trepideze, să se agite mai mult decît era strict necesar. Mersul operaţiilor urmărea foarte îndeaproape graficul preliminar, astfel că n-am putut decît să mă declar mulţumit. Am revenit spre oraş, purtînd pe chip acea unică îmbinare de riduri pe care atît de rar aveam ocazia s-o arborez în lungile mele însingurări şi care se cheamă surîs.

Deodată, în faţa mea s-a oprit o copilă, o adolescentă, poate o tînără. Experienţa de rătăcitor mă învăţase că în lumile noi nimic nu-i mai greu de intuit ca vîrsta. Se oprise şi mă privea drept în ochi. Avea gîtul de lebădă, iar părul roşcat.

— Îţi place? mi-a spus în loc de orice introducere.

— De unde ştii? am întrebat-o în acelaşi stil familiar.

— Eşti un rătăcitor, nu-i aşa? Un explorator perpetuu. Izolat, serios şi puţin suficient, nu-i aşa?

Ce să-i fi răspuns? Că un exuberant nu poate fi rătăcitor solitar, că un tînăr sociabil n-ar fi în stare să navigheze decenii spre a transmite din an în an Pămîntului părăsit pe veci cîteva date despre un colţ de galaxie? Că tocmai pentru o astfel de carieră am fost modelat?

A reluat singură:

— Nu-i nevoie de nici un răspuns. Îmi ajunge surîsul, tot ce are un solitar mai de preţ.

Am continuat împreună promenada matinală. Fata nu vroia să-şi dezvăluie numele.

— Ce rost ar avea? Mîine pleci şi numele meu va pieri o dată cu tine. Numeşte-mă cum vrei. Numele meu o să-ţi aparţină. Nu vei avea decît să-l uiţi,

A fost o zi de basm. Riluri – aşa i-am spus, fără să ştiu de ce – m-a condus pe bulevardele cu fîntîni arteziene, m-a însoţit în parcurile savant întocmite, dezvăluindu-mi sensurile ascunse în linii şi forme. Am luat apoi un prînz delicat şi am văzut un spectacol cît se poate de plăcut într-o sală intimă şi primitoare. Nimic strident, bătător la ochi, nimic obositor în reprezentaţie. Cîteva inspirate pete de culoare, actori simpatici, melodii nesofisticate, dansuri lirice, două trei glume lipsite de trivialitate, un final agreabil. Am părăsit sala destins, împăcat cu lumea, pactizînd parcă, fără cuvinte, cu necunoscuţii din jur, care, o simţeam, trăiau acelaşi sentiment.

Riluri m-a părăsit la fel de brusc pe cît mă abordase. De astă dată mi s-a părut normal. După o clipă o uitasem şi eu, ca pe o parte din mine.

Întors la hotel, i-am făcut un semn prietenesc recepţionerului cu care fusesem atît de urîcios în acea dimineaţă. Nu mi-am revenit decît atunci cînd m-am aşezat pe marginea patului. Euforia s-a scurs de pe mine ca stropii unui duş.

Incredibil, mi-am spus. Nişte oameni care trăiesc atît de frumos, care gustă armonia şi calmul, să nu descopere deliciul confortului! Părea dincolo de imaginaţie. Acum abia simţeam oboseala pe care o acumulasem umblînd ziua întreagă. Desigur, antrenamentul zilnic de la bordul navei se vădea eficace, altfel n-aş fi putut rezista. Dar acum aveam nevoie de odihnă. Blestemînd paradoxurile ahriene, mi-am făcut o toaletă sumară şi m-am pregătit să mă întind pe patul de tortură.

Hotelierul înregistrase totuşi nemulţumirea mea, drept care am avut surpriza unor amendamente. Nu fără satisfacţie, m-am pregătit pentru somn, rumegînd în minte impresiile de peste zi.

M-am trezit peste scurtă vreme, pradă unei nelinişti inexplicabile. Cum, cu toate măsurile ajutătoare, patul nu devenise cu adevărat confortabil, am făcut cîţiva paşi prin cameră. În aer domnea un vuiet surd, apăsător. Ce se întîmplă? m-am întrebat şi am deschis fereastra. Un val de zgomot mi-a izbit obrajii înaintea timpanelor.

Cum să descriu zgomotul acesta? Era un vacarm, o cacofonie de glasuri stridente, nestăpînite, rostind cuvinte de neînţeles. Oraşul era luminat,

fireşte, dar de-o manieră atît de neaşteptată încît o clipă m-am îndoit că este vorba de aceeaşi localitate. Orbitoare surse de lumină, plasate arbitrar, supărau vederea. Şiruri de lumini colorate desenau, independent, de clădiri, figuri fără noimă. Stridenţele cromatice, ca şi lipsa de logică a liniilor, torturau bunul simţ. Era prea interesant ca să rămîn mai departe în camera de hotel. Am ieşit în stradă, amestecîndu-mă printre nenumăraţii trecători.

Ce se petrecuse? Fusese ocupat oraşul în vreme ce dormeam? Cei pe care-i întîlneam pe străzi erau total diferiţi de cei dinainte cu cîteva ore. Figuri dizarmonice, ochi exoftalmici, păr vîlvoi, expresii exaltate. Rătăceau pe străzi ca drogaţi. Mişcările bruşte, nehotărîte, îi făceau să se ciocnească haotic într-o adevărată mişcare browniană. La fiecare pas izbucneau altercaţii, violenţele verbale împuşcate strident fiind nu o dată urmate de veritabile încăierări.

Nici costumaţia localnicilor nu mai era cea de peste zi. Locul veşmintelor croite simplu fusese luat de asimetrie, de intenţia de a şoca, de abuzul de strălucire, ca şi de goliciune. Substanţe fosforescente în culori neobişnuite tatuau pe corpuri însemne misterioase. Părul electrizat al unora, purtat vîlvoi, scăpăra.

Dacă din camera mea nu putusem descifra zgomotele, era din motive binecuvîntate: strigăte nearticulate, simple descărcări temperamentale se ridicau din toate părţile, ca nişte jeturi de apă îngheţată, urcînd, coborînd, fără noimă.

Am rătăcit astfel dezorientat prin strania noapte a oraşului, fără să înţeleg în ce fel realitatea de peste zi se putuse preface în coşmarul nocturn. Căutam în mulţime un chip neutru, dacă nu consternat, cum după toate probabilităţile se înfăţişa propriul meu chip, spre a cere lămuriri, dar nu se zărea nici unul. Mulţimea se zbuciuma pe străzi şi în pieţe, schimonosindu-se într-un carnaval grotesc. Fără voie, am fost antrenat de torent. Haosul evoca parcă anticul carnaval de la Rio, cu deosebirea că acela nu avea nimic malefic.

Atmosfera densă, apăsătoare se făcea simţită mereu mai pregnant. Ochii mă usturau, iar în urechi vacarmul tindea să se filtreze într-un vuiet inform. Atunci am remarcat nuanţa roşcată ce impregna totul. Pe nesimţite culorile suferiseră o adevărată „deplasare spre roşu”. Albul devenise un roz îmbîcsit, albastrul trăgea către mov, iar galbenul căpăta sclipiri de incendiu. Cerul însuşi, negru între stelele necunoscute, devenise roşiatic, de parcă aerul ar fi fost impregnat cu o pulbere de rugină.

M-am întors brusc şi am văzut. În spatele meu, deasupra oraşului, se ridicase globul de un purpuriu întunecat a soarelui-geamăn. Era o stea

ratată, dacă nu stinsă, emanînd o căldura sensibilă şi cine ştie ce radiaţii nocive. Imensitatea discului solar m-a făcut să mă întreb dacă astrul este mai mare sau mai aproape decît perechea sa luminoasă. Dar n-am putut rămîne multă vreme pe lungimea de undă a curiozităţii astronomice din cauza escaladării agitaţiei din jurul meu. Valul mulţimii pornea în alte şi alte direcţii, ceea ce pentru mine, şi aşa neobişnuit cu aglomeraţia şi mişcarea, eră o încercare teribilă. Sigur de mine datorita forţei şi tinereţii, ca şi antrenamentului neslăbit de atîţia ani, eram convins că adaptarea la Ahra se produsese de la sine. Dimineaţa scursă fără incident mă făcuse să dau uitării clasicele recomandări privind petrecerea primelor zile pe un astru. Dar nu era vorba de o reacţie subiectivă a rătăcitorului neadaptat, ci de o planetă cu adevărat necunoscută, care ar fi şocat pe oricine venit de oriunde.

Şi atunci am văzut-o pe Riluri. Dar era ea sau o furie dezlănţuită? A trebuit să mă apropii ca să mă conving, iar pentru a izbuti m-am văzut obligat să folosesc pumnii, ca un ahrian veritabil.

Riluri dansa. Ce alt cuvînt ar putea să redea înlănţuirea de mişcări gratuite în care se pierdea de una singură ca într-o beţie? Dansînd, flutura o eşarfă ca focul. Chipul candid, expresia directă pieriseră fără urmă. Cu părul sălbatic şi ochii răi, părea să zgîrie numai cu privirea.

Am apucat-o de braţ cu o mişcare bruscă. N-a fost mirată.

— Rătăcitorul, a izbucnit în rîs. Bezmeticul care goneşte fără ţintă prin spaţiu, în căutarea fantomelor! Nu vrei un strigoi tînăr şi în putere? Ia-mă!

În clipa următoare însă mica Riluri se smulse de lîngă mine şi se agăţă de gîtul unui necunoscut. Îi acoperi faţa cu sărutări, după care îi sări în cîrcă. Insul nu părea uimit de manifestare. Bine clădit, o săltă pe umeri cît ai clipi, fără să se oprească din mers mai mult decît o secundă.

M-am repezit pe urmele lui. Riluri îşi înfipsese ghearele în buclele vlăjganului, care rînjea ţinînd-o de glezne. Am rămas încremenit, abia urmărind cu privirea eşarfa de foc a fetei pierzîndu-se în mulţime.

Nu puteam înţelege. Riluri, lebăda roşie, oaza de tihnă...

M-am simţit bătrîn. Braţele mi se smulgeau din umeri, pieptul îmi apăsa respiraţia ca o stîncă. Am rătăcit prăbuşindu-mă în mine însumi pînă cînd, printr-o minune, mi-am regăsit hotelul. Eram surd, orb, anesteziat. Într-o asemenea stare, culcuşul mi s-a părut un cuib primitor. Era foarte tîrziu. Am căzut imediat într-un somn de piatră.

Cînd m-am trezit, camera era inundată de lumină. Am ieşit pe terasă. La picioarele mele, pînă departe, se întindea, de un calm angelic, oraşul.

Mi-am zvîrlit ceasul cît colo. După mersul lui aberant nu dormisem nici măcar un ceas. Eram însă total refăcut. O singură întrebare: unde pierise

oraşul de noaptea trecută?

Am aterizat la recepţia hotelului.

— Ştii, i-am spus în treacăt recepţionerului, cu o involuntară bunăvoinţă, am dormit ca un prunc pe lespedea voastră de granit.

— Nu-i de mirare, mi-a răspuns. N-aţi dormit nici trei sferturi de oră terestră.

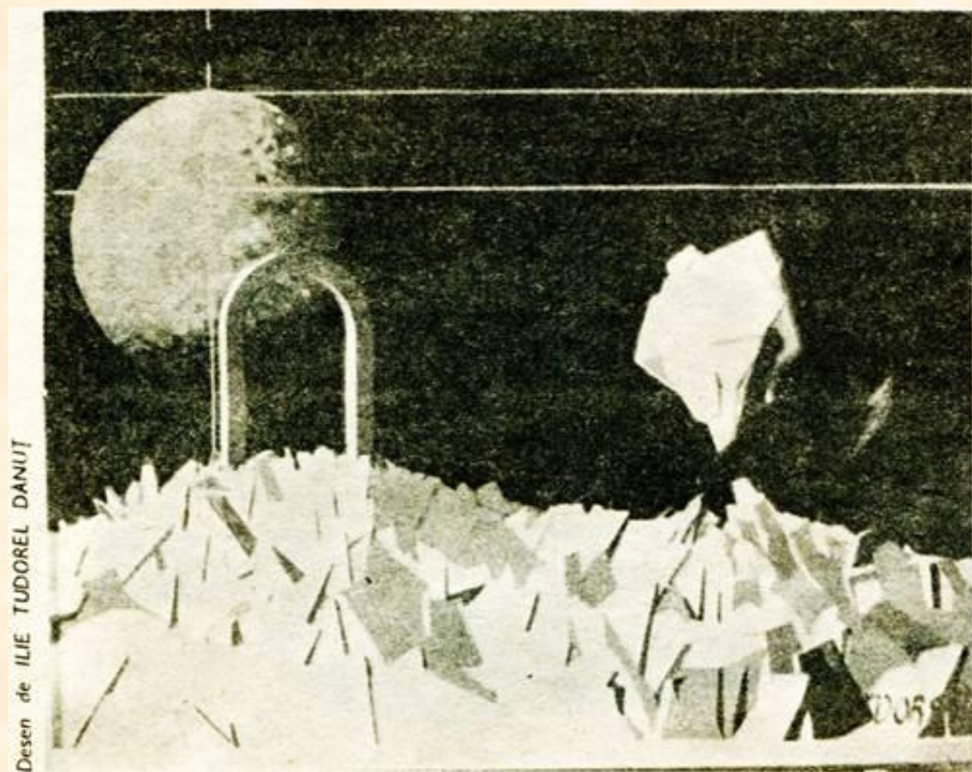
Bietul meu ceas nu mă înşelase. Tăcerea mea i-a părut încurajatoare.

— Iertaţi-ne stîngăcia în privinţa confortului. Pe Ahra nimeni nu doarme... Nu vreţi să vă familiarizaţi puţin cu planeta noastră?

Şi mi-a întins un teanc de pliante cu aspecte şi tehnici dintre cele mai felurite. Le-am îngropat în bateria de buzunare care-mi căptuşea costumul şi m-am grăbit spre dana de revizuire a navei. Urmau recepţia şi decolarea.

Tîrziu, în singurătatea navei mele, mi-am amintit de imaginile vorbitoare, de pastilele-reclamă şi celelalte mărunţişuri dobîndite pe Ahra. Înainte de a le rîndui în colecţia mea de turist extrasolar, le-am cercetat.

Dacă Ahra era o planetă ciudată, ahrienii erau şi mai ciudaţi. Sub influenţa celor doi sori, planeta căpăta doua feţe. Soarele zilei acţiona primul

creier al ahrianului, creierul receptiv la lumină, generator de frumuseţe şi armonie. La venirea nopţii, acest creier intra într-un soi de moarte vie. Mai precis: dormea. Se trezea în schimb celălalt creier. După repausul de peste zi, acesta prelua omul de pe planeta contrastelor, dînd frîu liber instinctelor sale de care nici nu era conştient. Ahrienii nu cunoşteau oboseala. Creierul nopţii elibera insul de toate refulările de peste zi. Creierul zilei alunga zaţul tenebrelor din cele mai ascunse unghere ale organismului, făcînd corpul să acumuleze forţe benefice de la soarele diurn. Reactivaţi fără greş, pigmenţii unuia anihilau toxinele acumulate sub imperiul celuilalt astru.

— Ce adaptare! am strigat în pustiul familiar al cabinei. Aceşti urmaşi ai coloniştilor de pe Terra trăiesc două vieţi! Şi nu sacrifică timpul pe altarul somnului!

Am simţit atunci dulcea durere a nostalgiei după viaţa lor imposibilă, incomodă, fără sens, dar şi fără pereche! Şi după Riluri, angelica, dezlănţuita, neînţeleasa Riluri, despre care nu ştiam nici atît cît să-i pot adresa un mesaj...

Mi-am revenit destul de curînd. Întins pe culcuşul comod, cu braţele sub cap, am dictat raportul despre planeta vizitata ca un rătăcitor galactic exemplar, care, condiţionat din leagăn, îşi poartă căminul cu sine